

Kultuur

Esmaspäev, 22. august 1994

Õhtuleht

Igaüks peab tegema seda, mida ta kõige paremini oskab

Helgi Sallo ja Ivo Kuusk.

ITA SERMAN

Mida minust ikka kirjutada, ma ei ole ju üldse huvitatav inimene, rääkis Monika Wiesler ja suundus kergel kiirkõnnakul tema jaoks ilmselt harjumuspäraseimasse paika – teatrilavale. Minu põhimõte on lihtsalt see, et igaüks peab tegelema asjadega, mida ta kõige paremini oskab. Kõik muu on minu loomebiograafias kirjas...

teha ise ja leian, et kõik peab algusest lõpuni olema ühe inimese kätes. Muidugi tähendab see mulle hoopis rohkem tööd, aga tulemus on niimoodi kindlasti parem.

Teid tuntakse kui opereti ja klassikalise muusikali spetsialisti?

See on minu eriala, ja ma tunnen seda üsna põhjalikult. Võin päris kindlalt öelda, et ei ole just eriti palju neid inimesi, kes seda ala teavad sama hästi kui mina. Olen neid teadmisi kogunud balletti ja koreograafiat õppides, ja olen algusaastail töötanud paljude väga heade operetilavastajate assistendina. Niimoodi ise tööd tehes õppisin mõndagi. Ma tunnen seda stiili läbi ja lõhki, tunnen seda muusikat, tean neid laule.

Olete teinud ka filme, ja populaarne on telesari opereti- ja muusikalitähedest.

Jaa, neid saateid on olnud üle 60. Kunagised tähed esitavad neile kuulsuse toonud meloodiaid, laulude vahele mahuvad intervjuud. Kõige tuntum nimi sellest seeriast on ehk Marika Röök.

Kindlasti on suur vahe, kas lavastada Euroopas või näiteks Lõuna-Ameerikas?

Loomulikult, sest seal ei peeta eriti Euroopas levinud stiilist. Neile tuleb rääkida selle tekkeloost ja õhkkonnast, mis sellega kaasas käib. See on omamoodi huvitav, et Tallinn, Eesti, tunne

et kus asub Tallinn, ja kus Tampere...

Siis sõitsin siia teatrit vaatama ja lauljaid kuulama. Leidsin, et ka koor, balletirühm ja orkester on päris head, ja andsin nõusoleku.

Kuidas hindate Euroopa traditsioonidega teatrite taustal Estonia Teatrit?

Vastaksin nii: igal teatril on oma probleemid. Aga siin on andekaid ja huvitavaid lauljaid, ja töötegemiseks valitseb soodne õhkkond.

Olite siin pikemat aega kevadsuvel, nüüd Estonia Teatri külalissetenduste eel jälle. Misugune mulje on teil kujunenud Eesti elust üldse?

Elutingimused ei ole Eestis just kõige paremad. Aga elu areneb, ja inimesed on väga optimistlikud. Seda on tunda, ja see on väga vajak. Sest kõigele vaatamata on minu arvates Eesti jaoks praegu siiski hea aeg. Varuge kannatust, vaadake ikka ettepoole – niisugune on minu soovitus.

Eile lõppesid Viini vere külalissetendused Tamperes. Pretsedenditult. Sest eesriie avanes pärast esietendust koguni 24 korda, ja midagi niisugust polevat Tampere Talos küll varem nähtud!

Esietenduseni Tallinnas on pisut aega. Tähendab see teile puhkust?

Puhkust? Mul ei ole kunagi puhkust, ma olen alati millegagi hoi-

Mida minust ikka kirjutada, ma ei ole ju üldse huvitatav inimene, rääkis Monika Wiesler ja suundus kergel kiirkõnnakul tema jaoks ilmselt harjumuspäraseimasse paika – teatrilavale. Minu põhimõte on lihtsalt see, et igaüks peab tegelema asjadega, mida ta kõige paremini oskab. Kõik muu on minu loomebiograafias kirjas...

Juhtumisi jagus seda muud lühikokkuvõttena päris mitmele leheküljele. Alustades esimestest lasteosadest Viini lavadel ning õpingutest Grazi ooperi- ja balletikoolis kuni lavastamiseni Estonia Teatris.

Olen tõepoolest töötanud päris mitmel pool üle maailma, kinnitas Monika Wiesler: Austrias, Prantsusmaal, Itaalias, Sveitsis, Saksamaal, Iraanis, Ameerikas... Lavastajatööle lisaks sean alati ise ka koograafia. Armastan kogu töö

60. Kunagised tähed esitavad neile kuuluse toonud meloodiaid, laulude vahele mahuvad intervjuud. Kõige tuntum nimi sellest seeriast on ehk Marika Röök.

Kindlasti on suur vahe, kas lavastada Euroopas või näiteks Lõuna-Ameerikas?

Loomulikult, sest seal ei peeta eriti Euroopas levinud stiilist. Neile tuleb rääkida selle tekkeloost ja õhkkonnast, mis sellega kaasas käib. See on omamoodi huvitav, aga raske. Ent siin, Eestis, tunnetatakse seda stiili, ja tunnetatakse minu kui lavastaja püüdlusi.

Kuidas üldse juhtus, et saftusite lavastama Estonia Teatrisse?

Ühel õhtupoolikul nii umbes kaks aastat tagasi helises telefon, ja Leena Nivanka, Soome Rahvuskooperist küsis, kas ma 1994. aasta kevadel olen vaba. Ja kas ma olen nõus lavastama Tallinnas, ja seejärel sõitma "Viini verega" Tampereesse. Mina küsisin vastu,

vaadake ikka ettepoole – niisugune on minu soovitus.

Eile lõppesid Viini vere külalistendused Tampere. Pretsedenditult. Sest eesriie avanes pärast esietendust koguni 24 korda, ja midagi niisugust polevat Tampere Talos küll varem nähtud!

Esietenduseni Tallinnas on pisut aega. Tähendab see teile puhkust?

Puhkust? Mul ei ole kunagi puhkust, ma olen alati millegagi hõivatud. Pealegi ei oska ma lamada ja lihtsalt lakke vaadata. Ma ei ole ka niisugune inimene, kes puhkuse ajal tahaks sõita näiteks... Aust-raaliasse. Mina reisin töö ajal niivõrd palju, et vabal hetkel vajan rohkem hoopis oma kodu.

Kui sageli saate seal olla?

Aasta jaguneb mul enam-vähem pooleks: 6–7 kuud olen kodus, 5–6 kuud kusagil ära.

Mida arvab sellest teie pere?

Ma olen lahutatud, ja seda on

Kaks õnnelikku: Monika Wiesler ja Ivo Kuusk.

muide ka minu tütar.

Kes on vägagi tuntud ja tuntustatud flötist?

Jaa. Ma arvan, et kui oled jäägitult pühendunud oma tööle, siis lihtsalt ei ole võimalik pühenduda sama jäägitult ka oma abikaasale. Väga hästi saab teha vaid üht asja, need kaks on liialt erinevad... Ja tundubki nii, et meie peres puudub naistel talent abielus olla...

Aga mul on neli lapselast ja väga vana koer. Viona on juba 16aastane, ma armastan teda väga ja olen mures tema viimaste elukuude pärast. Ja kui ma helistan koju Viini, siis ongi minu tavalised küsimused: kuidas elab ema, kuidas elab koer, kuidas elavad lapsed...

Olete hea vanaema?

Ma arvan küll... Lapsed on tore-dad ja andekad, armastavad laulda. Saastane Maria hakkab õppima flöödimängu, 7aastane David viulit... Kaks lapselast on juba täiskasvanud, 17 ja 18 aastat vana, ja elavad Islandil.

Utlesite ennist, et teatud hetkedel vajate väga oma kodu.

Jaa, ma armastan teha kõvasti tööd, ja siis minna tagasi koju... Ma vajan seda, ma vajan oma väheseid häid sõpru...

Veel armastan ma head muusikat ja häid raamatuid. Need pole küll romaanid või poeemid, üha sagedamini kipuvad need olema erialased raamatud... Mind huvitavad inimesed, sest pean end väikestviisi filosoofiks... Ja veel vajan loodust. Teatrielu on parajalt hul-

lumeelne, teeb närviliseks, tekitab stressi. Loodus aitab mul endasse tagasi tulla. Mere ääres jalutada, taevast vaadata – see on mulle väga oluline. Iseendaga olles leian vastuse küsimusele: kes ma olen, mida ma tahan? Püüan alati olla mina ise.

Kas see on ka põhjus, miks lavastajana olete säilitanud vabakutselise staatuse?

Just nimelt. Ma ei armasta end siduda, tahan olla vaba. Mulle meeldib oma arvamusst välja öelda. Aga kui oled seotud, ei saa seda alati teha. Praegu ei saa keegi mulle midagi peale suruda, ma võin alati öelda: vabandage, aga minu pole teie teatrit vaja... Vabandus on mulle väga oluline.

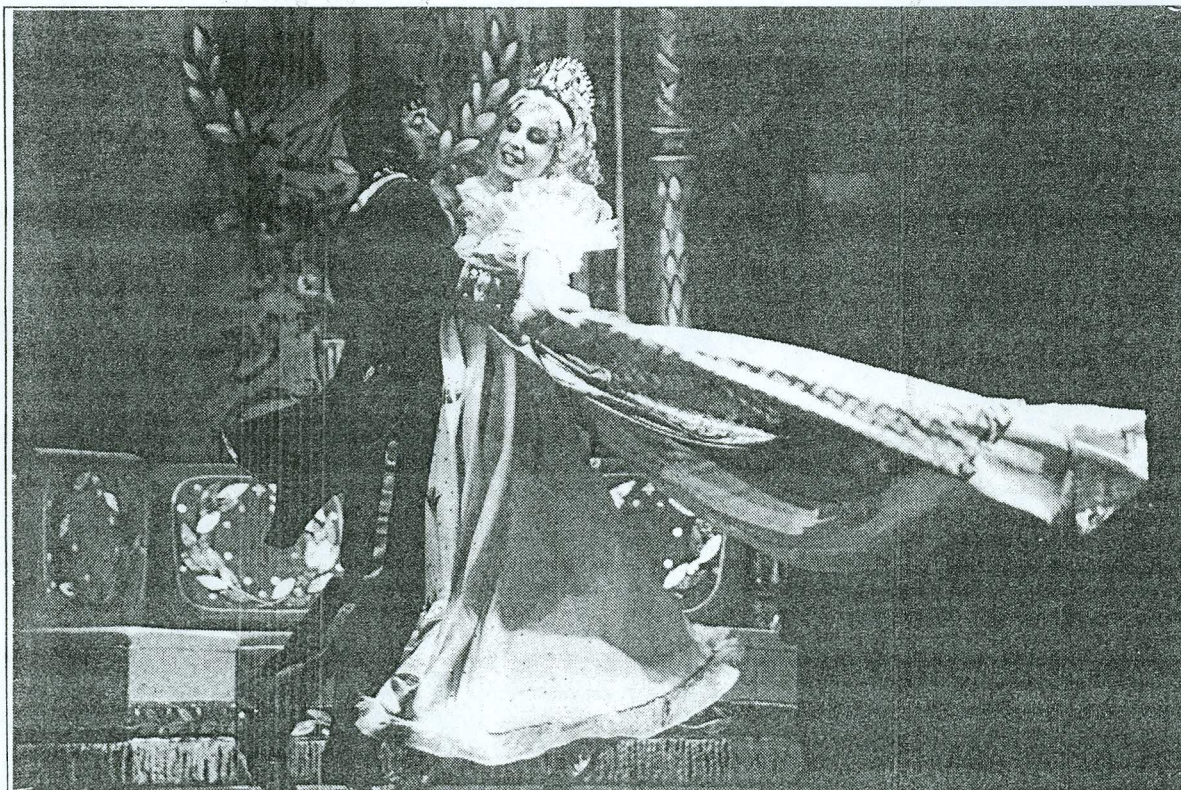
Põhiliselt töötate siiski Viinis?

Jah, ja valmistan ette uut lavastust. Aga see on esialgu veel saladus: ma ei armasta eriti tulevikust rääkida. Niipalju võin öelda, et midagi valmib Sveitsi jaoks, midagi televisioonile... Valmistan ette ka üht seminari. Ma õpetan Viini Konservatooriumis. See on raske, aga huvitav töö: püüan õpetajatele selgitada, kuidas nemad omakorda peaksid õpetama balletitantsijaid ja operetilauljaid.

Aga valhepeal tulete korraks veel ka Tallinna?

Tulen juba järgmisel nädalal. Sest 10. septembril jõuab "Viini veri" Estonia Teatri lavale.

Kohtumiseni esietendusel!

Annika Tõnuri ja Mati Kõrts.

Harri Rospu fotod